

Full diocesà

24 de juny del 2018

p4 –Retransmissió del grup de Ràdio Maria de Solsona

p5 –Aplec Arxiprestal de l'arxiprestat de Tàrrrega

El naixement de Sant Joan Baptista, Murillo

El naixement de sant Joan Baptista

La vigília del 24 de juny, fidels a la voluntat de donar el major relleu possible a la festivitat de la naixença de sant Joan Baptista, en els nostres pobles s'encenen les tradicionals fogueres de la nit de Sant Joan.

El foc, des de molt antic, ha estat esguardat per la criatura humana com un dels millors símbols de la presència i acció de Déu en el cosmos.

La coincidència de la nativitat del precursor del Messies, sant Joan Baptista, amb el solstici d'estiu, motivà que el cristianisme assimilés antics mites i costums pagans que, precisament, tenien lloc en aquesta nit, com, per exemple, encendre fogueres per assenyalar que el dia ja s'allargava o,

també, la tradició de collir durant aquella nit i matinada determinades herbes remeieres i aromàtiques, especialment l'herba de Sant Joan o pericó (llat. *Hypericum perforatum*).

Fins no fa gaires anys, entre la pagesia catalana hi havia la creença que les fogueres de Sant Joan i de Sant Pere «tenien la virtut de curâ la tinya y altres malures de la pell, y lo lleixiu fet de cendres de les foguerades cura los ulls de poll y demás durícies» i, àdhuc, que les fogueres per Sant Joan i Sant Pere no deixaven «sortî a les bruixes, y lo dimoni se'n va esverat», tal com escriví el folklorista Joan Moreira (†1951).

(Continua a la pàgina 6.)

«Quan es complí el temps, Elisabet tingué un fill»

Sant Joan Baptista / Cicle A

Lectura del llibre d'Isaïes

Escolteu-me, illes i costes, estigueu atents, pobles llunyans: Abans de néixer, el Senyor em cridà, quan era al si de la mare, ell pronuncià el meu nom, convertí els meus llavis en una espasa tallant i em cobrí amb l'ombra de la seva mà, féu de mi una fletxa aguda, em guardà en el seu buirac, i em digué: «Ets el meu servent, Israel, estic orgullós de tu.» Jo estava pensant: «M'he cansat en va, he consumit les meves forces per no res.» De fet el Senyor sostenia la meva causa, el meu Déu em guardava la recompensa. El Senyor m'ha format des del si de la mare perquè fos el seu servent i fes tornar el poble de Jacob, li reunís el poble d'Israel; m'he sentit honorat davant el Senyor, i el meu Déu ha estat la meva glòria; però ara ell em diu: «És massa poc que siguis el meu servent per a restablir les tribus de Jacob i fer tornar els supervivents d'Israel; t'he fet llum de tots els pobles perquè la meva salvació arribi d'un cap a l'altre de la terra.»

(49,1-6)

Salm responsorial

Us dono gràcies per haver-me fet tan admirable.
(Salm 138)

Lectura dels Fets dels Apòstols

En aquells dies, Pau digué: «Als nostres pares, Déu els donà David per rei i, testimoniant a favor d'ell digué: "M'he fixat en David, fill de Jesè, que és un home com el desitja el meu cor, ell durà a terme tot el que em proposo.» De la descendència d'ell, tal com ho havia promès, Déu ha donat a Israel un Salvador, que és Jesús. Abans que vingués ell, Joan va predicar a tot el poble d'Israel un baptisme de conversió. Però Joan, en acabar la seva missió deia: Jo no sóc pas allò que vosaltres penseu, però després de mi en ve un altre de qui no sóc digne de deslligar el calçat dels peus. "Germans, a nosaltres, els descendents d'Abraham, i també a tots vosaltres que creieu en Déu, ens envia Déu aquest missatge de salvació."»

(13,22-26)

Lectura de l'evangeli segons sant Lluç

Quan es complí el temps, Elisabet tingué un fill. Els veïns i els parents sentien dir que el Senyor li havia fet aquest

favor tan gran, i tots la felicitaven. El dia vuitè es reuniren per circumcidar el nen, i proposaven que es digués Zacaries, com el seu pare. Però la mare s'hi oposava dient: «No, que s'ha de dir Joan.» Ells li replicaren: «Però si no hi ha ningú de la família que se'n digui!» Llavors feren senyes al pare preguntant-li com volia que es digués. Ell demanà unes tauletes i escriví: «S'ha de dir Joan.» Tots se'n van meravellar. I a l'instant Zacaries recobrà la paraula i beneïa Déu. Un gran respecte s'apoderà de tots els veïns. La gent en parlava per tota la muntanya de Judea, i tothom qui ho sentia en guardava el record i es preguntava: «Què serà aquest noi?», perquè la mà del Senyor era amb ell. I el noi creixia i s'enfortia en l'Esperit, i va viure al desert fins al dia que es va manifestar a Israel.

(1,57-66.80)

«I el noi creixia
i s'enfortia en
l'Esperit, i va viure al
desert fins al dia que
es va manifestar a
Israel»

Joan Baptista, últim profeta de l'Antic Testament

Jean Hakolimana, prev.

Aquest 24 de juny, dos elements especials marquen la festa de Sant Joan Baptista. En primer lloc, de manera molt inusual, celebrem Joan Baptista recordant la seva natalitat i no la seva mort com sol ser per als altres sants. Aquest és un primer element important. I, en segon lloc, sabem que la festa de Sant Joan Baptista suplanta i cristianitza d'alguna manera una festivitat d'origen pagà vinculada al solstici d'estiu. Aquí tenim dues pistes teològiques significatives per al creient d'avui en què l'Església expressa alguns aspectes de la seva fe en Crist. El naixement de Joan obre una nova era, la de Crist, marcada per l'abundància de la gràcia de Déu. És el que expressa el mateix nom de Joan: «El Senyor fa gràcia.» El nom de Joan marca l'acompliment de les promeses esperades des de temps immemorials. En Joan Déu confirma que a partir d'ara res no serà com abans. És el mateix que van entendre els cristians instaurant la seva festa en substitució d'una festivitat pagana, per posar èmfasi en aquest canvi radical que capgira tota la història.

Nosaltres, que celebrem aquest naixement avui, som cridats a renovar la nostra fe. Celebrar Joan Baptista és obrir-nos als nous temps que es van inaugurar amb el seu naixement. És acceptar la crida a participar en l'esdeveniment del Regne. Al començament de l'estiu a l'hemisferi nord, aquesta festa cristiana va passar a formar part d'una tradició que s'expressa amb joia i alegria. Pot propiciar una obertura a Déu. En celebrar la nativitat de sant Joan Baptista, recordem que som cridats a néixer de nou, deixant-nos renovar per la gràcia que Déu vessa amb abundància.

La imatge

Una família creient refereix a Déu i als seus dissenys les realitats que els passen i les accions pròpies amb què les van assumint: tenir un fill a la vellesa, o que vingui d'una Verge; el nom que li han de posar; tenir paraules o restar mut; que la cosina Maria vingui de Galilea a meravellar-se amb els veïns. Així prenen amb joia i amb bon ànim les ziga-zagues de la vida.

La Verge i el nen amb Elisabet i Joan (1545).
F. Bacchiacca

Lit. hores: Setmana IV

25 dilluns

— Sant Guillem de Vercel·li, abat (†1142)
— Sant Francesc Chien, (1797-1838)
2 Reis 17,5-8.13-15a.18 / Salm 59 /
Mateu 7,1-5

26 dimarts

— Sant Pelai, màrtir (†925)
— Sant Josepmaria Escrivà, (1902-1975)
2 Reis 19,9b-11.14-21.31-35a.36 /
Salm 47 / Mateu 7,6.12-14

27 dimecres

— Sant Ciril d'Alexandria, bisbe (370-444)
— Sant Ladislau, laic (1037-1095)
2 Reis 22,8-13;23,1-3 / Salm 118 /
Mateu 7,15-20

28 dijous

— Sant Ireneu, bisbe i màrtir (130-202)
— Sant Argemir, màrtir (†856)
2 Reis 24,8-17 / Salm 78 /
Mateu 7,21-29

29 divendres

— Sants Pere i Pau, apòstols i màrtirs (s. I)
— Santa Beneïda, verge
Fets 12,1-11 / Salm 33 / 2 Timoteu
4,6-8.17-18 / Mateu 16,13-19

30 dissabte

— Sant Marçal, bisbe (s.III)
Lamentacions 2,2.10-14.18-19 /
Salm 73 / Mateu 8,5-17

1 diumenge XIII de durant l'any / Cicle B

— Sant Gal, bisbe (†551)
— Sant Josep Damià Veuster, apòstol
dels leprosos (1840-1889)
Saviesa 1,13-15;2,23-24 / Salm 29 /
2 Corintis 8,7.9.13-15. / Marc 5,21-43

Retransmissió en directe de Ràdio Maria de Solsona

Covadonga Parra

El grup de voluntaris de Ràdio Maria Ntra. Senyora de Lord a Solsona va convidar persones de la diòcesi a acompanyar-los en la primera retransmissió en directe que feien aquest grup de voluntaris: el rés de vespres a dos quarts de vuit del diumenge dia 27 de maig.

A Ràdio Maria cada dia els voluntaris dels equips de tot Espanya resen laudes, vespres, el sant rosari o retransmeten la santa missa des de diferents punts de les diòcesis on són voluntaris.

La transmissió es va fer des dels locals parroquials de l'església del Cor de Maria de Solsona. Cinc voluntaris de Ràdio Maria de Barcelona, molt generosos i servicials, van fer possible aquesta primera retransmissió, ja que van instruir els voluntaris solsonins.

A Barcelona compten amb una gran

trajectòria en retransmissions. A més a més van cedir el seu equip tècnic i amb molta paciència i amor van ensenyar als voluntaris de Solsona el seu funcionament.

A la retransmissió hi van assistir una vintena de fidels, els quals es van sumar a la pregària i van quedar sorpresos i contents amb aquesta experiència radiofònica. Les vespres van ser dirigides per Mn. Lluís Tollar, rector de la parròquia de Solsona.

Esperem que ben aviat pugui haver-hi una segona retransmissió i es consolidi Solsona com un punt més de retransmissions de Ràdio Maria.

A www.bisbatsolsona.cat podeu veure les fotografies i escoltar l'àudio amb el rés de vespres.

Confirmacions amb bateig-comunió a Solsona

Parròquia de Solsona

Diumenge dia 10 de juny, a l'església del Cor de Maria de Solsona, a la missa de la comunitat, un grup de catorze joves de catequesi van rebre la plenitud de l'Esperit Sant amb el Sagrament de la Confirmació de mans del Bisbe Xavier.

En la mateixa celebració una nena va ser batejada i va rebre la primera comunió.

En l'homilia el Sr. Bisbe els animà "a volar" com Sant Antoni M. Claret, imatge del qual es venera en la mateixa església, a fer coses molts grans, en contra d'arrossegar-se per terra. L'Eucaristia va ser acompanyada pel grup de música de la Parròquia.

En finalitzar la cerimònia, el bisbe Xavier entregà a tots els confirmands una Bíblia; i un Nou Testament a la nena que va fer la primera comunió perquè Jesús, és el camí, la veritat i la vida.

Aplec Arxiprestal de l'arxiprestat de Tàrraga

Josep Castellà

L'Aplec Arxiprestal de Tàrraga, celebrat la tarda del diumenge 10 de juny, aplegà cent vint feligresos de Tàrraga, el Talladell, Verdú, Vila-grassa, Anglesola i Montornès de Segarra - Mas de Bondia. La trobada s'inicià a l'església parroquial de Santa Maria de l'Alba amb el rés de les vespres i les pregàries a càrrec d'un representant de cada parròquia, acompanyats dels cants del grup de música parroquial.

Presentà aquesta trobada anyal el rector, Mn. Josep Maria Vilaseca, acompanyat dels preveres Josep Camprubí, Joan Viladot i Antoni Bordes, i del diaca Joan Novell. Després es feren unes explicacions històriques sobre l'edifici parroquial de Sta. Maria de l'Alba, monument del barroc classicista català declarat Bé Cultural

d'Interès Nacional, a càrrec de Jaume Aligué i Josep Castellà, membres de la Junta d'Obres. Tot seguit els grans murals del temple, obra dels pintors locals Jaume Minguell Miret i Josep Minguell Cardenyas, foren explicats a bastament pel rector Mn. Vilaseca. En la visita a la capella de Montserrat es cantà el Virolai.

Un cop feta la foto de família davant la façana principal del temple parroquial el nombrós grup de persones es traslladaren a l'Espai Mercat per reunir-se en un animat berenar de germanor preparat per l'equip de voluntariat.

Com a fi de festa s'escoltaren unes cançons del Worship i altres, interpretades per Anna Castellà, Oriol Sabé i Pep.

Notícies Breus

Assemblea de Càritas de Navàs

M. Coll

La tarda del dia 7 de juny Càritas Parroquial de Navàs va celebrar l'assemblea anual a la sala d'actes de la biblioteca municipal.

Després de la pregària inicial, dirigida per Mn. Antoni Quesada, la professional de Càritas Anna Casajuana va presentar la memòria i l'estat de comptes del 2017 i va guiar una dinàmica de com millorar el món a partir del compromís de cadascú.

Cicle de conferències a Navàs

M. Coll

El dimarts 5 de juny el teòleg i professor Miquel Àngel Tarín va continuar exposant el tema de Luter i la Reforma Protestant, a la biblioteca municipal de Navàs, en el marc del cicle de conferències de formació cristiana que organitza cada any la parròquia de la Sagrada Família. Aquest tema s'ha desenvolupat en quatre xerrades (des de març fins a juny) i ha estat molt enriquidor per a les persones assistents.

Les fogueres de Sant Joan i de Sant Pere

Fra Valentí Serra de Manresa, caputxí

Prové de la pàgina 1

I divendres vinent celebrem Sant Pere. L'apòstol sant Pere, de nom Simó, nascut a Betsaida (Galilea) era pescador d'ofici. Fou cridat a evangelitzar per Jesucrist juntament amb el seu germà Andreu quan vivien a Cafarnaüm.

Després de la resurrecció de Crist, Simó Pere sofrí el martiri a la ciutat de Roma entorn de l'any 65, crucificat cap per avall, durant la terrible persecució de Neró. Sobre el seu sepulcre hi fou edificada la basílica de Sant Pere del Vaticà.

En la tradició religiosa del nostre poble sant Pere és el patró dels pescadors i és invocat «en los perills de naufragi i contra les mossegades de gos»; en efecte, segons una tradició pròpia del Baix Ebre s'afirma que «quan un gos o gat ha mossegat a n'algú, hi ha el costum d'anà a la iglésia de Sant Pere, on passen les Claus de la imatge del sant per damunt de la mossegada, en la creença de que per intercessió del bondadós Sant Pere quedarà lliure del terrible mal de la ràbia; y no s'ha sentit d'í mai que, a qui han passat les Claus de Sant Pere, haigue patit de ràbia» (*Folklore tortosí*, pp. 622-623).

El culte a sant Pere és universal i ha tingut des de molt antic una gran veneració, sobretot a Catalunya, on, justament, el Príncep dels Apòstols compta amb moltes esglésies dedicades des de temps remots, i també, amb cèlebres mones-

tirs sota la seva protecció (com ara la catedral de Vic, Sant Pere de Rodes i Sant Pere de les Puel·les) i, àdhuc, amb poblacions que duen la toponímia lligada al nom de Pere, com, per exemple, Sant Pere de Torelló, Sant Pere de Riudebitlles, Sant Pere Sallavinera, Sant Pere Molanta, Sant Pere Pescador o Santpedor (Sant Pere d'Or), entre moltes altres. No cal dir que l'apòstol sant Pere és el patró de nombroses confraries de pescadors, com ara, entre moltes altres, les de Vilanova i la Geltrú, Tortosa i Sant Feliu de Guíxols.

Mundial de Rússia: tots els equips en el cor del Papa

El futbol com a esport d'esquadra, l'esport rei, ens ensenya la importància del joc d'equip, un aspecte que ha subratllat el recent document «Donar el millor de si», del Dicasteri per als Laics, la Família i la Vida, amb una introducció del papa Francesc, ha dit Mons. Melchor Sánchez de Toca, sots-secretari del Pontifici Consell de la Cultura, dialogant amb el sobre el Mundial de Futbol, Rússia 2018.

Una ocasió per a reflexionar sobre l'esport

Comença el Mundial de Futbol i durant un mes, assenyalat el prelat vaticà, l'atenció de tot el món estarà concentrada en Rússia, en els diferents partits que es juguen. És un esdeveniment planetari que uneix la humanitat entorn d'un

espectacle esportiu, i això és significatiu perquè vol dir que l'esport toca les fibres més íntimes de la persona humana, ens retorna a la nostra condició de criatures lliures que s'expressen a través del joc.

El futbol, va agregar el sots-secretari pontifici, és meravellós perquè reserva sempre grans sorpreses i de vegades el petit David derrota al gegant Goliat. I el cor del Papa, assenyalat Mons. Sánchez de Toca, com tots imagnem, bategarà fortament per la selecció argetnina, però «jo estic segur que en el seu cor també els equips petits, com en general en el seu cor de pastor, hi tenen un lloc molt important».

L'article

Individuals i comunitaris

Climent Forner, prev.

La Pentecosta, celebrada per mi amb dues misses al matí i el televisiu partit de futbol del fastuós final de Lliga del Barça a la nit, van inspirar-me el tema i el títol d'aquest article, en què estava pensant de dies.

La persona humana, creada a imatge i semblança de Déu —el Déu cristià u i tri— té una doble dimensió: la individual i la col·lectiva o comunitària. Jo sóc jo, però formo part, com a membre viu i corresponsable, d'una família, d'un poble, de l'Església, de la humanitat...

De manera que no puc caure en el pecat de l'individualisme, tan estès modernament, pur egoisme idolàtric, d'on les desigualtats socials, les injustícies estructurals, les violències incessants de tota mena... L'Esperit Sant, això és, l'Esperit del Senyor ressuscitat, no sols fou infós als pocs amics i deixebles galileus de Jesús, arborats apostòlicament pel foc interior, sinó al cor de totes les persones de bona voluntat —homes i dones d'arreu del món, en siguin conscients o no, i que, per més llengües distintes que parlin i per més que siguin de races, cultures i religions diferents, entenen perfectament el llenguatge de l'amor i la solidaritat, l'únic que ens porta cap al desig i coneixement de la veritat sencera, començant per la natura com a casa comuna a admirar i respectar—.

Ara bé, l'Esperit de Déu que ens habita, en primer lloc, ajuda cada persona a realitzar-se en plenitud segons la idiosincràsia i vocació de cadascú, fent-la feliç ja en aquest món en espera de la vida eterna, i en segon lloc, la mou a posar tot el seu potencial al servei de la societat, de la comunitat, dels altres estimant, servint, col·laborant... En definitiva, tots, com acaba de recalcar el papa Francesc, som cridats a ser sants, militants com som del Regne de Déu, aquest bell somni del Pare que Jesús va venir a implantar a la terra, fet d'amor, de veritat, de gràcia, de justícia, de pau, de llibertat... D'on el doble sentit i compromís de la nostra vida cristiana, particular i universal, terrenal i espiritual alhora. L'eucaristia dominical, posem per cas, no sols ens fa retrobar personalment amb Jesucrist combregant amb la seva Paraula i el seu Cos, sinó també familiarment com a Església, i ens anima, per tant, a combregar-lo en els germans, sobretot en els més pobres i necessitats, present com hi és a tota evidència. Jesús, avui, som i hem de ser nosaltres, si ens deixem il·luminar i portar pel seu Esperit.

I el Barça? —algun lector podria preguntar-me—. Doncs això: és un bon exemple per a tothom. Té uns quants futbolistes que individualment són una joia històrica, però de tal manera fusionats amb els altres companys de joc que formen una comunitat única i exitosa, al marge d'algun fracàs esporàdic que la fa més humil i la guarda de pecar d'orgull. Més que un club? I tant!

El llibre

La Iglesia frenó la usura

Javier Población

Editorial: Digital Reasons.
176 pp. 11,40 euros.

Amb el subtítol «Ecllosió i ocàs de les caixes i monts de pietat», tracta del tema de la usura, que ha estat un mal habitual a Espanya i en la resta del planeta fins fa molt poc temps. L'Església, en la seva cura per l'ésser humà, s'ha mostrat en tot moment activa en la lluita a favor dels més desprotegits i en contra de xacres per a la societat com ha estat al llarg dels segles la usura.

La història de les caixes d'estalvis i dels monts de pietat es troba enquadrada en aquesta lluita, ja que, en la seva major part, van ser creats per l'Església a través de clergues o cristians involucrats a fomentar l'estalvi entre les classes humils i ajudar els més desfavorits a poder accedir al crèdit.

Alegreu-vos-en i celebren-ho (I)

Sant Pare Francesc

El Sr. Bisbe comença la seva aturada estival i us ofereix una selecció dels millors fragments de la darrera exhortació apostòlica del papa Francesc "Gaudete et Exultate" sobre la crida a la santedat en el món contemporani.

1. "Alegreu-vos-en i celebren-ho" (Mt 5,12), diu Jesús als qui són perseguits o humiliats per la seva causa. El Senyor ho demana tot, i el que ofereix és la veritable vida, la felicitat per a la qual hem estat creats. Ell ens vol sants i no espera que ens conformem amb una existència mediocre, aiguada, líquida. En realitat, des de les primeres pàgines de la Bíblia està present, de diverses maneres, la crida a la santedat. Així li proposava el Senyor a Abraham: "Viu seguint els meus camins i sigues irrepreensible" (Gn 17,1).

2. No és d'esperar aquí un tractat sobre la santedat, amb moltes definicions i distincions que podrien enriquir aquest important tema, o amb anàlisis que podrien fer-se sobre els mitjans de santificació. El meu humil objectiu és fer ressonar una vegada més la crida a la santedat, procurant encarnar-la en el context actual, amb els seus riscos, desafiaments i oportunitats. En efecte, a cada un de nosaltres el Senyor ens va escollir "perquè fóssim sants, irrepreusibles als seus ulls per l'amor (Ef 1,4).

3. En la carta als Hebreus s'esmenten distints testimonis que ens animen a "córrer sense defallir en la prova que ens proposada" (12,1). S'hi parla d'Abraham, de Sara, de Moisés, de Gedeó i d'uns quants més (cf. 11,1-12,3) i sobretot som invitats a reconèixer que tenim "un núvol tan gran de testimonis" (12,1) que ens encoratgen a no aturar-nos en el camí, ens estimulen a continuar caminant cap a la meta. I entre ells pot haver-hi la nostra pròpia mare, una àvia o altres persones properes (cf. 2 Tm 1,5). Potser la seva vida no va ser sempre perfecta, però fins i

tot enmig d'imperficcions i caigudes tiraren endavant i agradaren al Senyor.

4. Els sants que ja han arribat a la presència de Déu mantenen amb nosaltres llaços d'amor i comunió. Ho testimonia el llibre de l'Apocalipsi quan parla dels màrtirs que intercedeixin: "Vaig veure sota l'altra les ànimes dels qui havien estat immolats per causa de la Paraula de Déu i del testimoni que havien donat, i cridaven amb veu forta: "Senyor, sant i veraç, quant de temps trigaràs a fer justícia?" (6,9-10). Podem dir que "estem envoltats, guiats i conduïts pels amics de Déu [...]. No haig de portar jo sol allò que, en realitat, mai no podria suportar jo sol. La multitud dels sants de Déu em protegeix, em sosté, em condueix".

5. En els processos de beatificació i canonització es tenen en compte els signes d'heroicitat en l'exercici de les virtuts, el lliurament de la vida en el martiri i també els casos en què s'hagi verificat un oferiment de la pròpia vida pels altres, sostingut fins a la mort. Aquest oferiment expressa una imitació exemplar de Crist, i és digne de l'admiració dels fidels. Recordem, per exemple, a la beata Maria Gabriela Sagheddu, que va oferir la seva vida per la unió dels cristians.

